

ת"פ 57436/06/19 - מדינת ישראל נגד אליק מכלוף, אבי ביטון

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 57436-06-19 מדינת ישראל נ' מכלוף ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים
1. אליק מכלוף
2. אבי ביטון

החלטה

1. בפני בקשה להורות על זיכוי הנאשמים בשל העדר ראיות לכאורה, לפי סעיף 158 לחסד"פ [נוסח חדש] התשמ"ב 1982 (להלן - החסד"פ).

2. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של איסור לכלוך והשלכת פסולת ברשות הרבים, עבירה על סעיפים 2 + 4 + 13(ב) לחוק שמירת הניקיון תשמ"ד 1984; הפעלת תחנת מעבר ללא התשתיות והדרישות הקבועות בדיון, עבירה לפי תקנות 2-6 לתקנות רישוי עסקים (תחנת מעבר לפסולת) תשנ"ח 1998 ועיסוק ללא רישיון או היתר זמני עבירות לפי סעיפי 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח יחד עם פריטים 5.1 ב-ו-5.1 דלצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי) תשע"ג 2013.

3. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים הפעילו אתר הטמנה בלתי חוקי לפסולת במתחם המצוי ברשות הרבים ליד תחנת פי גלילות בבאר שבע, בלי שהיה בידיהם רישיון עסק מתאים, ללא כל התשתיות הדרושות לכך ותוך גרימת מפגעים סביבתיים חמורים. נאשם 2 הוא בעל עסק לשיש ומצבות ועל פי הנטען, במועד הרלוונטי החזיק בשטח בו מופעל האתר הפיראטי. ביום 17.7.18 נכנסה לאתר פעמיים משאית רתומה לנגרר והשליכה פסולת בניין על הקרקע, הן מהמשאית והן מהנגרר. באותו יום נכנסה משאית נוספת רתומה לנגרר אחר והשליכה פסולת בניין על הקרקע באתר. שתי המשאיות ושני הנגררים בבעלות נאשם 1. על כן נטען כי הנאשמים הפעילו בצוותא אתר בלתי חוקי להטמנת פסולת, השליכו פסולת ברשות הרבים שלא כדין ונאשם 1 העפיל עסק בלתי חוקי להובלת פסולת.

4. הנאשמים כפרו במיוחס להם ועל כן נשמעו ראיות התביעה בתיק.

5. בתום פרשת התביעה טענו ב"כ הנאשמים כי יש להורות על זיכויים של הנאשמים ואין לחייבם להשיב לאשמה

שכן לא הוכחה אשמתם ולו לכאורה.

ביחס לנאשם 1 נטען כי יש ספק ביחס לזהות המשאית ששפכה את הפסולת, שכן המשאית שצולמה משליכה פסולת היא אינה המשאית של נאשם 1 אשר נתפסה על ידי הפקחים. יש שוני בין המשאיות. עוד נטען כי הפקחים לא עצרו את המשאית במקום ובכך מנעו מנאשם 1 את היכולת לדעת את זהות הנהג ואת הזהות של המשאית שביצעה העבירה.

ביחס לנאשם 2 נטען שלא הוכח שאתר הפסולת הוא בחזקתו או בשליטתו, שאין די בכך שהמשאיות ששופכות פסולת עוברות דרך שער העסק שלו כדי לייחס לו תחנת מעבר, שאין בדל ראייה לכך שהעביר פסולת ממקום למקום. עוד נטען כי לא הוכח שהיה קשר בין המשאית שפרקה פסולת לבין נאשם 2, אשר במועד הרלוונטי שהה באילת. נטען שנאשם 2 אינו עוסק בהובלה ופינוי פסולת ואין לו קשר לעבירות הנטענות.

6. ב"כ המאשימה ביקש לדחות את הטענה.

לדבריו, עדי התביעה העידו כי באתר הושלכה פסולת בניין דרך קבע, על ידי הנאשמים וכי האתר היה בשליטת נאשם 2, שכן הכניסה לאתר אפשרית רק דרך שער העסק של נאשם 2. לדבריו, כאשר מוכחת השלכת פסולת חוזרת ונשנית באתר שהכניסה אליו היא בשליטת נאשם 2 די בכך כדי להוכיח קיומו של אתר פסולת פיראטי או תחנת מעבר לפסולת.

ביחס להשלכת הפסולת ציין ב"כ המאשימה כי המשאית שבבעלות נאשם 1 נצפתה במקום וצולמה על ידי הפקחים.

דין

7. לאחר שעיינתי בפרוטוקולים, בראיות שהוגשו ובטיעוני הצדדים, לא מצאתי כי יש מקום, בשלב הזה של הדיון להורות על זיכויים של הנאשמים בשל העדר ראיות לכאורה.

8. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו.."

בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נגד רפאל כחלון ואח'**, דן כב' השופט שמגר (כתוארו אז), במשמעותו של המונח "הוכחה לכאורה" בהקשר של טענת "אין להשיב לאשמה" (בשונה ממשמעותו של מונח זה בהקשר של מעצר עד תום ההליכים) וקבע:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות

לעניין זה אין משמעון כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא כדברי בית המשפט העליון בע"פ 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי של ממשלת ישראל, ראיות במידה היוצרת את אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם".

ובהמשך:

"אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום".

9. המשמעות היא כי אין צורך בהיקף ראיות שיש בו בהכרח כדי להביא להרשעת הנאשמים בסיום ההליכים.

די בקיומן של ראיות שיש בהן כדי להוכיח, אם יינתן להן מלוא המשקל, את היסודות הבסיסיים של העבירה. לצורך כך בוחן בית המשפט אך ורק את הראיות המפלילות תוך בידודן מאחרות ובלא בחינת שאלות מהימנות, ואין הוא מתחשב בשלב זה בראיות לטובתם של הנאשמים, העולות מפרשת התביעה (ר' י' קדמי, **סדר הדין בפלילים**, מהדורה מעודכנת תשס"ט - 2009, חלק שני, כרך א', עמ' 1448-1449).

רק בתום ההליך המשפטי, בין אם הנאשמים יביאו ראיות להגנתם ובין אם לאו, יעבור בית המשפט לשלב של בחינת מהימנות הראיות, כמותן ומשקלן.

10. המאשימה כאמור הביאה ראיות לכך שבמקום הנטען קיים אתר השלכת פסולת, אשר נמצא ברשות הרבים, שהכניסה אליו עם רכב היא אך ורק דרך שער עסקו של נאשם 2 וכי משאית אשר על פי לוחית הזיהוי שנצפתה עליה היא בבעלות נאשם 1 נצפתה שופכת פסולת בניין במקום.

11. משהביאה המאשימה, ראיות, ולו לכאורה לכל היסודות הבסיסיים של העבירות, אין מקום, בשלב זה, לזיכויים של הנאשמים.

12. אשר על כן אני מורה לנאשמים להשיב לאשמה.

ניתנה היום, י"ט שבט תשפ"ב, 21 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.